Długoterminowe loty kosmiczne wpływ na ośrodkowy układ nerwowy

Zuzanna Szostok

Wstęp

Idea długoterminowych lotów kosmicznych oraz przebywania w przestrzeni kosmicznej jest istotnym krokiem w eksploracji kosmosu. Projekt "Artemis", realizowany przez NASA we współpracy z firmami komercyjnymi, ma za zadanie umożliwić długotrwały pobyt astronautów na Księżycu, a docelowo - i na Marsie. (1) Takie misje wiążą się jednak z ryzykiem zdrowotnym związanym m.in. z wpływem mikrograwitacji czy promieniowania kosmicznego na ludzki organizm. Niniejszy artykuł ma na celu przedstawienie wpływu mikrograwitacji, promieniowania kosmicznego oraz innych czynników na funkcjonowanie ośrodkowego układu nerwowego u astronautów podczas długoterminowych lotów kosmicznych.

https://photojournal.jpl.nasa.gov/jpeg/PIA23302.jpg

Promieniowanie kosmiczne

Jednym ze znaczących czynników wpływających na organizmy żywe w przestrzeni kosmicznej jest niestabilne i inne od występującego na Ziemi chronionej magnetosferą promieniowanie. Składa się ono z kosmicznego promieniowanie tła oraz promieniowania wynikającego z aktywności słonecznej. (2) Gryzonie wystawione na promieniowanie kosmiczne wykazują upośledzenie w procesach podejmowania decyzji oraz w innych funkcjach wykonawczych. Zaobserwowano u nich również upośledzenie w pamięci przestrzennej i epizodycznej, jak i zmniejszenie złożoności dendrytycznej oraz gęstości kolców dendrytycznych w korze przedczołowej przyśrodkowej, czyli obszarze odpowiedzialnym za decyzyjność. (3) Po napromieniowaniu gryzoni zaobserwowano również zmiany w spoczynkowym potencjale błonowym neuronów kory perirynalnej (PRC), obszaru odpowiedzialnego za percepcję bodźców zmysłowych oraz pamięć. Zanotowano również redukcję połączeń między PRC a hipokampem. (4) Innymi zagrożeniami płynącymi z promieniowania kosmicznego jest przewlekły stres oksydacyjny czy zapalenie tkanki nerwowej. (5) Zmiany te wydają się szczególnie niebezpieczne podczas długoterminowych lotów kosmicznych, gdzie istotną rolę odgrywa umiejętność radzenia sobie z niespodziewanymi zdarzeniami oraz procesy decyzyjne. Promieniowanie kosmiczne zwiększyło poziom enzymów metylujących DNA u myszy. Odkryto, że hamowanie działania tych enzymów skutkuje poprawą w funkcjonowaniu behawioralnym zwierząt aż do poziomu zwierząt nienapromieniowanych. (6). Daje to nadzieję na epigenetyczne rozwiązanie problemu promieniowania.

Mikrograwitacja

Kolejnym problemem, z którym trzeba się liczyć podczas lotów długoterminowych, jest mikrograwitacja. Przeprowadzono badania mające na celu określić wpływ mikrograwitacji na hipokamp. W tym celu umieszczono myszy na 7 dni w środowisku mikrograwitacyjnym. W rezultacie zaobserwowano spadek liczby białek w hipokampie, w tym białek zaangażowanych w metabolizm. Zanotowano także ubytek w ilości tubulin, czyli białek odpowiedzialnych za budowę szkieletu komórkowego. Innym białkiem o zredukowanym poziomie okazała się synukleina β odpowiedzialna za ochronę komórek nerwowych przed apoptozą - śmiercią komórkową. (7) Przeprowadzono również badania obrazowe - rezonans magnetyczny astronautów, mający na celu zobrazowanie zmian w mózgach po podróży kosmicznej. Zaobserwowano wzrost objętości komór mózgowych skorelowany dodatnio z czasem przebywania w kosmosie oraz ujemnie skorelowany z wiekiem. Zmian nie zanotowano w przypadku krótkoterminowych lotów. Przeprowadzono również testy kognitywne i ustalono, że wynikająca z mikrograwitacji zmiana w jądrze ogoniastym koreluje z osłabieniem kontroli postawy. (8) W innym badaniu postanowiono zbadać wpływ symulowanej mikrograwitacji na zdrowych ochotnikach. Umieszczono ich w pozycji leżącej z głową skierowaną w dół pod kątem 6 stopni. Zaobserwowano redukcję objętości istoty szarej mózgu w wielu istotnych obszarach, m.in. w prawym hipokampie, oby dwóch płatach czołowym czy wyspie oraz zwiększenie objętości istoty szarej robaka oraz lewych zakrętów przedśrodkowego i zaśrodkowego. (9) Inne badanie obejmowało rezonans magnetyczny mózgów astronautów przed długodystansowym lotem oraz kilkukrotnie (m.in. po dniu, miesiącu czy roku) po locie. Zaobserwowano zwiększoną objętość mózgu oraz płynu mózgoworazeniowego, która nie ustąpłła po roku od powrotu na Ziemię. U części astronautów zanotowano także zmiany morfologiczne przysadki w postaci zmniejszenia jej wysokości. (10)

LSCS

Wyróżniono szczególny rodzaj stresu związany z długoterminowymi podróżami kosmicznymi - LSCS (long-term spaceflight composite stress). Podejrzewa się, że może mieć on wpływ na deficyty kognitywne oraz depresję spowodowaną lotami długoterminowymi. Składowe, które mają wpływ na powstanie LSCS to nie tylko mikrograwitacja, ale też hałas obecny na statkach czy stacjach kosmicznych, izolacja społeczna oraz zmiany w rytmie dobowym. (11) W badaniach przeprowadzonych na szczurach umieszczonych na 42 dni w warunkach mogących wywołać LSCS (symulowana mikrograwitacja, hałas etc.) zaobserwowano ich spadek masy ciała, lęk oraz zachowania przypominające depresję. Zanotowano również zniszczenia w strukturze synaps. (12)

Badanie bliźniąt

Warto też wspomnieć o słynnym doświadczeniu, w którym wybrano parę bliźniąt jednojajowych i jednego z nich wysłano na prawie rok na ISS. Przebadano wtedy wpływ długiego pobytu w kosmosie na wiele układów i procesów zachodzących w ludzkim organizmie. W aspekcie ośrodkowego układu nerwowego zbadano m.in. sprawność umysłową. Mimo że podczas lotu sprawność bliźniaka-astronauty wzrosła, po powrocie na Ziemię zaobserwowano jej spadek zarówno względem jej wartości podczas lotu, jak i w porównaniu do drugiego bliźniaka. (13)

Podsumowanie

Przedstawione powyżej skutki długoterminowych podróży kosmicznych to tylko niektóre z wielu aspektów, z którymi należy się liczyć przed wyprawą na Marsa czy osiedleniem się na Księżycu. Gruntowne poznanie wpływu czynników obecnych w przestrzeni kosmicznej na ośrodkowy układ nerwowy stanowi istotne zadanie, które może doprowadzić do znalezienia rozwiązań niwelujących ich szkodliwy wpływ na ludzki organizm.

https://www.nasa.gov/stem-content/microgravity-in-the-classroom/

All Part Control (2) Nelson (A. Space Reddition and Human Espaceuses. A Primer. Radial Res. 2016 Apr. 185(4):349-58. doi: 10.1467/8014311.1. Epub. 2016 Mar. 28. PMID: 27018778. (3): Pathor V.K. Allen BD. Control Co